

DZIENNIK POLSKI

WYCHODZI RANO

Rok IV. Prenumerata z dostawą 2-76 Lwów, wtorek 13 września 1938 r. Codziennie korespondencja z prowincji Nr. 252

Miasta nasze będą się stać ostoją dobrze zorganizowanych i świadomych swej woli rzemieślników polskich!

Imponujący przebieg Kongresu Rzemieślników Ziem Południowo-Wschodnich we Lwowie

Ołbrzymi zbżazd delegatów — Tłumy rzemieślników w zdecydowanej formie żądają uwzględnienia ich postulatów

Wczoraj z inicjatywy Sekretariatu Porozumiewawczego Polskich Organizacji Społecznych odbył się we Lwosie wielki kongres rzemiosła polskie go chrześcijańskiego, w którym wzięli udział delegaci z wszystkich miast i miasteczek ziem południowo-wschodnich, oraz delegaci „Gwiazdy”. Obrzód przysłuchiwali się tłumy lwowskich rzemieślników.

Uroczystości zjazdu rozpoczęły się nabożeństwem w kościele OO. Bernardynów. Uczestniczyli w nim delegaci polskich cechów rzemieślniczych ze szesnarami.

Obrzód zjazdu rozpoczął się o godz. 10,30 w sali obrad Rady Miejskiej.

Dawno już nie wiedziliśmy we Lwosie obrad o tak tłumnym udziale uczestników.

Pięknie udekorowana zielenią sala ratuszowa wypełniona gozbręgi, na galeriach tłumy. W pierwszych rzędach zasiędl przedstawiciele: Sejmuna w osobie wicemarszałka Schaeztla, przedstawiciele p. wojewody lwowskiego radca Metzger, dowódca O. K. gen. Langner, prezydent Lwosia dr OZSowski, wiceprezydent Irzyk, wiceprezesa okręgu lwowskiego OZN poseł dr Br. Wojciechowski, starosta Porembalski, wicestarosta Dembowski, poseł Snopczyński, prof. ks. dr Sztydel ski.

Obrzód zagał prezes Zw. Polskich Rzemieślników Chrześcijań we Lwosie p. Aleksander Semkowicz i powołał na prezesa zjazdu p. Wołoczynskiego, który z kolei powołał do prezysdium posła Snopczyńskiego, posła Jachoc-Zółtowski — prezesa Izby Rzemieślniczej w Krakowie, Jaworka — prezesa Centr. Kasy Rzem. w Krakowie, K. Janickiego z Przemyśla.

Intenien miasta powitał zjazd prezydent dr Stanisław Ostrowski, intenien SPPOS — prof. Fischer, po czym nastąpił długi szereg przemówien powitalnych. Między in. mówili poseł dr Br. Wojciechowski — intenien OZN, intenien lwowskiej Izby Rzemieślniczej dyr. Tyrowicz, intenien Strzelnicy p. Sudhof.

Po przemówieniach powitalnych p. Aleksander Semkowicz wygłosił obszerny znakomicie ujęty referat pt. „Rzemiosło polskie w dobie obecnej, jego niedomogania i potrzeby”. Referat p. Semkowicza z całą odwagą, bez jakichkolwiek niedomogien, poruszył wszystkie najistotniejsze bolączki rzemiosła polskiego, wywypuklił rolę rzemiosła w życiu państwa, toteż nie dziwnego, że zebrałi wywody swojego prezesa przeczywali burliwymy oklaskami, a gło wykrożyli mówię urządzo no mu burliwymy i długotrwałymy owacyj.

Pragnąc zaznajomić społeczeństwo polskie z postulatami rzemiosła polskiego znakomity referat p. Semkowicza przytaczamy poniżej w obszernym streszczeniu.

Po raz pierwszy w dziejach naszego miasta zebrałi się polscy rzemieślnicy — chrześcijańe na Walny Zjazd, aby dać wyraz swej trosce o

rozwoi i przyszłość rzemiosła polskiego, totez bodaj najważniejszego czynnika potęgi i dobrobytu miast polskich.

Zebrałi się w sali ratuszowej, w której od wieków radzili ich przedkowie mieszczanie i radzą działają losach i rozwoju miasta.

Ratusz lwowski — sercem miasta

Ratusz jest sercem naszego miasta. Rozciągl, dumny, rozspanił się w samym srodku rynku, jako dusza organizmu miejskiego, centralny punkt jego życia, własność wszystkich obywateli i każdego z osobna. I bez względu na to, czy był to jessze przed Kazimierzem Wielkim ratusz drewniany, przez cieślów śląskich i morawskich budowany, czy też późniejszy Kampaniowski murosowany, czy wreszcie obecny czworobok, w czasach zabórczych, na wzór austriackich koszar budowany, a na twierdze niemożyno przeznaczony, zawsze ratusz lwowski spełniał jedno przeznaczenie: był przybytkiem wierznie służby Rzeczypospolitej, jako dusza miasta zawsze wiernego.

Tu z tego miejsca sterowali nawa miasta dzielni mieszczanie-rzemieślnicy, najlepsi gospodarze miasta: Kowal Michalski, blacharz Ciuchciński, drukarz Neumann, których portrety na wieczną pamięć zawieszono w tej sali. Tu z tego miejsca przemawiał w r. 1924, na zjeździe legionistów, Wielki Budowniczy Polski Odrodzenia Józef Piłsudski.

Jeżeli jest nam dane przemawiać

z trybuny, z której przemawiał wielki, Polskę budujący, człowiek czynnemu i gorącej troski o wielkość i przyszłość Ojczyzny, to zdajemy sobie sprawę, że słowa, które stąd padną, muszą być słowami Siły i Wiary w lepszą przyszłość, która z całą świadomością obywateli dobrze do służby publicznej zaprawionych, sam sobie wykuwać będziemy.

„Nie damy się odstraszyć krepującymi nas ograniczeniami!”

I nie damy się odstraszyć krepującymi nas ograniczeniami i przepisami

REZOLUCJA

Pierwszy walny wojewódzki zjazd rzemieślników Polaków chrześcijań uschwalił:

1. Polecić Związkiowi Rzemieślników Polaków we Lwosie poczynić starania w Ministerstwie Przemysłu i Handlu w sprawie decentralizacji dostaw rządowych dla trzech województw południowo-wschodnich celem zasilenia rynku pracy rzemieślników polskich i obniżenia bezrobocia;
2. Apeluje do czynników rządowych, samorządowych i instytucji polskich, aby dostawy wszelkie były oddawane rytko rzemieślnikom Polakom, a w drodze zarządzania w tym kierunku, że by były ściśle przestrzegane przez odpowiednie urzędy;
3. Wobec braku pracy domaga się zamknięcia wydawania dyspens całkowicie, a przy wydawaniu kart rzemieślniczych domaga się ograniczenia w ra-

mięśle dla mniejszości narodowych w okręgu lwowskiej Izby Rzemieślniczej, celom ochrony polskiego rzemiosła;

4. Lwowska Izba Rzemieślnicza pozczyni starania w Min. P. i H., by t. zw. chałupnictwo zostało wyłączone z kompetencji Izby Rolniczej, a przydzielone zostało lwowskiej Izbie Rzemieślniczej;

5. Zwraca się do czynników rządowych, Banku Gospodarstwa Krajowego i instytucji komunalnych o pomoc dla rzemiosła polskiego o niskim oprocentowaniu, a opartą na warunkach do godnego poręczenia, przystępnych dla rzemieślnika bez zabezpieczenia hipotecznego;

6. Apeluje do polskiej prasy, by przez odpowiednie artykuły i hasła w dziennikach zapropagowała i popierała rzemieślników Polaków.

mi, nie ugną nas niepewnodzenia i przeszkody, pomni bowiem wieloletniej tradycji mieszczaństwa polskiego, w którym rzemiosło odgrywało dominującą rolę, świadomi naszego znaczenia w życiu odrodzonego Państwa, dać będziemy wszelkimi legalnymi drogami do stworzenia takich warunków w rzemiosle polskim, aby stało się ono prawdziwą podstawą gospodarczego odrodzenia Polski.

NIE BĘDZIE WIELKIEGO PRZE MYSŁU BEZ ROZWOJU SOLIDNEGO RZEMIOSŁA!

Każdemu myślacemu logicznie, dziwnym wydaje się fakt, że z doniosłego znaczenia czynnika rzemieślniczego w życiu gospodarczym Polski nie zdawano sobie dotychczas sprawy. Wszyscy rozumieją doskonale, że bez służby i przeszkolenia żołnierskiego nie będzie wodzów ani generałów. Każdy z nas rozumie, że bez szkoły elementarnej nie urodzi

Kongres Rzemieślników Ziem Południowo-Wschodnich

(Dalszy ciąg ze strony 1-ej)

nie żaden minister, ani maż stanu. Nikt jednak nie rozumie w Polsce tak prostej prawdy, że nie zdolamy nigdy stworzyć wielkiego przemysłu, nie zdolamy nigdy dokonać dzieła unprzemysłowienia kraju, jeżeli nie postaramy się postawić rzemiosła polskiego na najwyższym szczeblu roz-

woju i dobrobytu. Rzemiosło bowiem jest tak szkoła powszechna wielkiego przemysłu, tylko bowiem w warsztatach rzemieślniczych wykształcić się może wszechstronnie przyszyty pracownik fabryczny i zresztą także już prawie ewolucyjnie, że każda rzecz wiodła z małej początek swój wy-

mieslnikiem nie może być w razie potrzeby każdy z dyplomem bezrobotny. Pozostaje więc szereg gimnazjów i liceów rzemieślniczych, w których za naukę trzeba będzie drogo płacić. Pragniemy szczerze, żeby gimnazja te i licea, kosmety naszych cfiar i podatków eksperymentowane, przyniosły dużo pożytku przyszlemu rzemiosłu i przemysłowi, cierpiąc jednak z doświadczeń możemy z górną przewidzieć, że rzemieślnik z cenzusem licealnym nie zastąpi nigdy robotnika, wychowanego w twarych warunkach warsztatu rzemieślniczego, w różnorodnej praktyce życia codziennego, nie ujętego w żaden program ministerialny. Chyba, że kwalifikować się będzie na dobrze płatną posadę dyrektora fabryki, czy kierownika warsztatu, wówczas jednak będzie tych dyrektorów więcej, niż fabryk i warsztatów w Polsce.

wesła w przyzwyczajenie i nałóg społeczeństwa.

Stąd ciągle nieporozumienia, tłumaczone z jednej strony koniecznością za stosowania przepisów i wykonania ustaw, z drugiej zaś strony rozumiane jako szyskany i ignorancja wszelkiej po jeć o rozsądnym i uczciwym gospodar stwie. Stąd też powszechna świadomość, że instytucje mające służyć dobru publicznemu, jak inspektorat pracy, instytucje społeczne, a nawet urzędy podatkowe, stworzone są tylko w celu ograniczenia rzemieślnika we wszy stkich jego poczynaniach, a równocześnie wywyższyć z niego się do sta-

Paradoksy oficjalnej opieki społecznej, rujnujące rzemiosło

I trzeba było aż smutnych doświadzeń ostatnich lat 20, żebyśmy pojęli że tak prosta i jasna prawda, W roz wijaającym się Centralnym Okręgu Przemysłowym daje się odczuwać brak wykwalifikowanych sił pracow nicznych. Taki sam brak odczuwają wszystkie zakłady przemysłowe i rzemieślnicze w Polsce, mimo olbrzymie podażą na rynku robotniczym, mimo olbrzymiego bezrobocia.

ustalono pogląd, że w „zasadzie” nie stoi na przeszkodzie, żeby uczo niowie już z zawczasu zapawali się do straiików. Rozsądnie myślicy re zemieślnik również ustalił zasadę, że wobec takich pomysłów lepiej zrezy gnować z kształcenia uczniów lub o graniczyć je do minimum, a troskę o przyszłość rzemiosła i młodego pokolenia pozostawić Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej, która chyba wie najlepiej co uczynić należy.

Okazuje się, że w ciągu 20 lat nie podległości wyrosło nowe pokolenie ludzi bez zawodu z określeniem „bezrobotny”. Wrosło — dzięki ra sionej twórczości oficjalnej opieki społecznej, która wysłała się w pos nywalsch, aby uniemożliwić rzemieślni kowi kształcenie uczniów, a lębom rzemieślniczym kazała się zastawiać, opłacającemu posadki i wysokie świadczenia społeczne? Czy nie napawa was goręczą myśl, że te wszystkie radośne pomysły weszły w życie jakby na ura gowisko w okresie powstania i istnie nia Izby Rzemieślniczych, które miały być samorządem rzemiosła w Polsce, wyrazem jego potrzeb, woli i dążeń?

„RZEMIEŚLNIK Z CENZUSEM LICEALNYM NIE ZASTĄPI NIGDY ROBOTNIKA, WYCHOWANEGO W TWARYCH WARUNKACH WARSZTATU RZEMIEŚLNICZEGO!

Dzisiaj, gdy katastrofalne skutki i le pojętej opieki społecznej dala się we znaki, gdy nowonowstającemu przemysłowi brakło sił kwalifikowanych, zrozumiano wreszcie, że rze

CHOROBA RZEMIOSLA, KTO REJ NA IMIE FUSZERSTWO I PARTACIWO

Mówić o przyszłości i rozwoju rze miosła polskiego w obecnych warun kach jest niemiernie trudno. Trudno bowiem stawić pomysłowe horosko py organizmowi, tożsamemu przez złośliwą chorobę.

Ta groźna choroba, zagrażająca ży ciu rzemiosła polskiego, jest oficjal ne i usankcjonowane ustawą rozpo znaniem się fuszerstwa i partactwa.

Izby Rzemieślnicze -- zaprzeczeniem samorządu!

Czy nie uderza każdego „prawego obywatela myśl, że te same czynniki, które tak krulwie opiekują się prze stępcami, utrzymują równocześnie ży cie i pracę uczciwemu rzemieślnikowi, opłacającemu posadki i wysokie świadczenia społeczne? Czy nie napawa was goręczą myśl, że te wszystkie radośne pomysły weszły w życie jakby na ura gowisko w okresie powstania i istnie nia Izby Rzemieślniczych, które miały być samorządem rzemiosła w Polsce, wyrazem jego potrzeb, woli i dążeń?

przypadkiem jakiego głupstwa. Dla czego spotyka to specjalnie nas, majo cych za sobą kilka wieków świetnej tradycji samorządki cechów, które jed-

nym skreśleniem pióra zmieciono z powierzchni, aby po nieudajnym eks perymencie znów przywrócić im obec nie dawne prawa i znaczenie?

Źródła zlego szukać należy w pogardzie dla pracy!

Przyczyna tego tkwi po prostu w pogardzie dla pracy, w zawzięci dla ludzi produkujących, że wśród ludzi pióra, papieru, piecarki i bibularza. Na rzemieślnika patrzy — z góry zardzo no dygniarz stojący na czale instytutu cji, jak i woźny wpuszczający go do pokoju p. racy, Rzemieślnik — wszak to człowiek, który zapewne dlatego zo stał rzemieślnikiem, bo do czego inns-

go nie był zdolny. Niedawno jeden dostojnik wypowiedział na uroczysto ści rzemieślniczej maksymę, że żadna praca w Polsce nie jest „Władca” z tego, że trzeba się zrekonwaleć spo leczeństwu, że jakkolwiek praca nie przynosi zysku, to jednak ostatec nie nie hańbi, można ją od hiedy to lerować, ale należy ją obojętny kontro lą i przepisami, żeby przypadkiem nie

Przekro mi o tym mówić — bo sam niedawno zostałem przez — Bi stranicę powołany do Rady Izby, sędzie jeśnak, że na to właśnie mnie p. Minister powołał, abym dbał o dobro rzemiosła, a nie o dobro Izby. Jestem z ca łym uznaniem dla ciężkiej i uczciwej pracy biura Izby lwowskiej, chylę czo łę przed szlachetną inicjatywą i do brymi chęćmi prezesa Izby, uważam jednak, że to, co się mówi po uchu i głośno, na zebraniach, zgromadzeniach i przy innych okazjach, powinno się powieścić raz otwarcie i szczerze przed forum publicznym, jako jedno myślnia i zdecydowaną opinię całego społeczeństwa rzemieślniczego; izby nie spełniają swego zadania i oddalają się coraz bardziej od rzemiosła, które go tworzą i są samorządem i reprezentacją.

Przerost opieki społecznej ponad si ły i możność świadczeń rzemiosła jest bólaćką, nad którą żaden zjazd rze miosła nie może spokojnie i bez trosk porządku dziennego. Nie ma rzemieślnika, który by nie stwierdził, że ubezpieczenia społeczne są ciężarem, podrażającym jego produkcję, hamul cem w zatrudnieniu większej ilości ro botników, zmorą w zaległościach płatniczych, z których nie może się nigdy wywikłać, wreszcie — ogólnianiem biurokratycznym, urągającym zdrowemu rozsądkowi, a zabierającym rze mieślnikowi tyle drogiego czasu.

gich nam mniejszości narodowych — to chyba dowód najlepszy, że przebra sła się miera nieprawości i rzemieślnik polski odczuwający doniołość swej pracy w ogólnym ustroju Rzeczypos politej, pragnie szukać sposobów, któreby stan jego wyprowadziły z chaosu ograniczeń, z nędzy, upadku i co najnawziejże z obojętności władz i społeczeństwa.

Izby albo muszą się stać prawdziwą reprezentacją rzemiosła polskiego, ja ko organ o decydującej opinii dla Min. Przemysłu i Handlu, albo też wina być utworzona Rada rzemiosła polskiego, na wzór podobnych Rad wychowania publicznego i innych, która by fungowała jako organ dorad cy ministerstwa; wówczas jednak ro la Izby spadłaby do zwykłych placów ekowego aparatu biurokratycznego, jakim zresztą są obecnie.

Dlatego Zjazd nasz domaga się re formy ustroju ubezpieczeń społecznych w kierunku uproszczenia drogiej admi nistracji, obniżenia świadczeń ze stro ny pracodawców — wreszcie rozczła snięcia ubezpieczeń z mistrzów rze mieślniczych, jako współpłacących z ro botnikami.

O harmonie w zarządzaniach resortów ministerialnych

Możemy zaprecyć Pana Premiera, że w sprawie tej Rząd spotka się zawsze ze zrozumieniem i lojalnością obywa tełką rzemieślników, pragnięmy jed nie, aby praca i rozwijała się w porozu mieniu wszystkich resortów Rządu, aby to, co jeden zbuduje, drugi nie burzył wreszcie nieprawym zarządze niem, aby jednym słowem zapewniała harmonia między zarządzeniami Mini sterstwa Przemysłu i Handlu i Minister stwa Pracy i Opieki Społecznej, z opi nią i interesem państwowym ogółu rzemiosła polskiego.

Dlatego z radością witamy pełne zrozumienia i troski słowa p. Premiera Rządu, wypowiedziane niedawno na dozwolnym zebraniu Rady Związku Izby Rzemieślniczych. Aby słowa te pa dły jasnym promieniem na zaciemnio nione umysły tych, którzy rzemiosło przywykli uważać za rzecz małoszańną, a rzemieślników za gatunek ludzi niższej kategorii.

Zastanówmy się jednak, skąd bier ze się w pewnych sferach ten dziwny brak uznania do ludzi pracy, do ludzi warsztatu — nie biera, skąd bierze się to przezwyczajenie, że nami rzemieślnikami trzeba się opiekować, ograniczyć nam horyzont możliwości pracy, otoczyć przepisami i nakazami, abyśmy „duszczeni samopas nie zrobili

Jestemy znucieni i wyczepiani, lecz nie wyciągamy rąk o pomoc i zapomo গে Chemy pracy. Uważamy, że rze mieślnik polski i robotnik polski mają prawo do pracy w własnej Ojczyźnie, i niegodziwą rzeczą jest, jeżeli insty tucje publiczne popierają rzemiosło mniejszości narodowych, dla rzekomo niższej oferty.

CHALUPNIWO NIE MOZE BYC ROWNOZNACZNE Z NIEMO WOLA MURZYNSKA!
Nie bogaciemy się wzywkami robot (Czas dalszy na str. 3 i 4).

Pomyślna próba sił wojennych między Wisłoką a Sanem

W Kolbuszowskim „wojna” skończona

Łudność z radością powitała zwycięzców i zwyciężonych

W polu, pod Nienadówką, 9 września.

(a) W drugim dniu bitwy akcja bojowa toczy się w całej pełni od wczesnych godzin porannych. Pod wpływem przeważających sił grupy „zachodniej” (niebieskiej) oddziały przednie grupy „wschodniej” (czerwonej) znacznie słabsze, poczęły wycofywać się wzdłuż całej linii Głogów-Pogwizdów-Raniżów, aż do linii obronnej głównych sił: Stobierna—Nienadówką—Sokołowa. Te pozycje, t. zw. linie oporu, do wdzłwto „czerwonych” miało utrzymać do godz. 12-tej w południe. Na nadzwyczaj trudnym terenie, pełnym wzgórz i gęsto rozprzestrzenionych lasów, oddziały grupy „zachodniej” posiadają się powoli i z nadzwyczajną ostrożnością.

Dowodztwo „czerwonych” z nieopisaną energią i pomyślnością mon tuje swą linię obronną: Stobierna—Nienadówką—Sokołowa, spodziewając się głównego frontowego ataku na linii Stobierna—Nienadówką, z silnym ubezpieczeniem północnego skrzydła w obrębie miasteczka Sokołowa, skąd na niebawem nastąpił atak „niebieskich” z flanki. Od swich straż przednie na całej linii walczą; „niebiescy” krok za krokiem postępują, — „czerwoni” cofają się ku swej linii obronnej.

Wczesnym rankiem sprawozdawcy prasowi wyjeżdżają na teren tych operacji wstępnych. Droga wiedzie znów przez Głogów w kierunku Stobierni. Niebawem dostaniemy się w obręb przedpola linii obronnej „czerwonych”. Właśnie oddziały saperki zamykają wyłoty dróg lasowych, urządzają „pola minowe” i przygotowują zagrozenia drogi. Pierwszy nasz samochód widział nieostrożnie na minę i momentalnie znikną jakby w obłokach dymu. Przelotnie z samochodu oglądamy rozmaite inne przeszkody. Z trudem polnymi drogami dojeżdżamy do szosy wsi Stobierna, stanowiącej południowy punkt linii obronnej „czerwonych”.

W niedługim czasie docieramy pod Nienadówką do wzgórz cota 254, tworzącego centrum linii obronnej „czerwonych”. Na wzgórzach znajdują się już atache wojskowi państw obcych w towarzystwie gen. Łuczynskiego, gen. Malinowskiego, gen. Wrazcońkiewicza i gen. Reguńskiego, oraz sztab grupy „czerwonych” z dowódcą.

Dowodztwo „czerwonych” z nadzwyczajną pomyślnością przygotowało obronę swej linii, która ma utrzymać do godz. 12-tej w południe. Liczne przeszkody, założone na terenie lasów, jak pola minowe, obszary zagrozenia i inne mają utrudnić armii „zachodniej” podjęcie do linii „czerwonych”. Daremnie szukamy widocznych punktów oporu, choćby w formie jakichś linii okopów. Zaszła tu ten typ walki nowoczesna taktyka a pole walki przygotowane zostało w postaci najróżnorodniejszych „gniazd” i punktów oporu. Oglądamy „gniazda” karabinów maszynowych itp. i z podziwem patrzymy na wprost w mistrzowski sposób założoną linię obronną „czerwonych”.

Linia obronna „czerwonych” przygotowana. Krające w przestworzu samoloty zniżają swe loty po powrocie ze zwiadów i rzucają melniki. Polowe stacje radiowe pracują bez ustanku, podobnie jak wśród kartofisk ukryte „gniazda” telefonów polowych. Nadzwyczajna sprawność i

wspaniałe wyszkolenie nawet laików rzuca się wprost w oczy.

Godzina 10:45 przed południem. Opuszczamy „czerwonych” spieszymy my do grupy zachodniej (niebieskiej), której napór daje się już odczuwać na północnym skrzydle linii obronnej „czerwonych”, w obrębie miasteczka Sokołowa. Mijamy szybko Sokołowa i wpadamy na gości nie leśny, wiodący w kierunku Kolbuszowej, skąd napiera atak „niebieskich”. Po drodze widzimy przednie straż „czerwonych” w pełnym odwrocie ku swej linii obronnej. Od działy służby łączności zjawiają telefony i przesuwają się szybko w stronę Sokołowa.

Po kilku zaledwie chwilach, w których straciliśmy z oczu „czerwonych” — po przebyciu może kilometrów, już znajdujemy się w obrębie przednich straż „niebieskich” i całego aparatu, związanego z akcją wstępnego ataku. Mijamy Raniżów i w polu trafiamy na komendę grupy zachodniej. Bawimy krótko przy sztabie „niebieskich” i wracamy do „czerwonych” na cote 254, aby przy patrzeć się ewentualnemu atakowi „niebieskich” na główną linię obrony „czerwonych”.

Tęgo natarcia nie oglądaliśmy. Grupa zachodnia, która posuwała się z wielką ostrożnością, natrafiła w swym pochodzie na nadzwyczajnie trudności spowodowane — zarówno trudnym do przebycia obszarem lasów, jak i fatalnym stanem drogi z jednej, a pomyślną obroną „czerwonych” z drugiej strony.

O godz. 3:00 po południu znów jesteśmy na wzgórze cota 254. Gen. Łuczynski omawia szczegółowo założenie operacji wojennych pomiędzy Wisłoką a Sanem i stwierdza, że dowódca grupy wschodniej (czerwoni) spełnił poruczenie sobie zadanie.

podczas gdy grupa przeciwna skutkiem naprowadzonych powyżej powodów w wyznaczonym ściśle terminie nie zdolała przejść w stadium rozstrzygnięcia bitwy.

Atache wojskowi, którzy ze szczególnym zainteresowaniem śledzili w ciągu dwu dni posunięcia taktyczne po obu stronach frontu i pilnie notowali swe spostrzeżenia — odjeżdżają do Rzeszowa.

W sobotę, o godz. 10-tej przed południem Rzeszów w swych murach wital entuzjastycznie powracające z manewrów wojska. Dumni i tym żołnierskiego marszu łączący się z rytmem serdecznych uczuć zbranych tłumów a zwirowale okrzyki i stopy kwiatów mówili żołnierzy, że łudność cywilna i armia to nierozdzielna całość, że razem tworzą mocarną, nieprzezwyciężoną siłę.

Lwowska rozprawa przeciw mgr. Jedlińskiemu

Warszawa, 11. 9. (Tel. wł. — 1. r.) Na rozprawie apelacyjnej przeciw mgr. Jedlińskiemu, która — jak wiadomo — odbędzie się we Lwowie, wystąpią według informacji sier stożecznych jakub obrońcy pp. Grałiński z Warszawy, Grofied, Landau oraz Pieracki ze Lwowa.

WOZ TRAMWAJOWY I SAMOCHOD CIĘŻAROWY NA WIDOWNI

(a) Wóz tramwajowy Nr. T. potrafił wczoraj na ul. Kazimierza Wielkiego Samuela Neutera (ul. Żółkiewska 35), który doznał ogólnego pośluczenia ciała. — Samochód ciężarowy najeżdżał wczoraj na ul. Pelteńską na wóz wojski Daniela Kowandzka z Nowosiołki. W zdarzeniu, skutkiem nagłego wstrząsu wypadła z wozu żona wymienionego gospodarza Karolina, która doznała ciężkich pośluczeń. Szofer samochodu ciężarowego zbiegł szybko z miejsca swego niefortunnego występu.

Firma BRACIA ROTH i Sp. — Lwów — poleca **FUTRA** najmodniejsze Bezporedni import zagraniczny

Walka wyborcza O. Z. N. z poznańskim Str. Narodowym

Warszawa, 11. 9. (Tel. wł. — 1. r.) Na dzień 11 bm. odbędzie się w Poznaniu konferencja działaczy samorządowych Stronnictwa Narodowego z województwa poznańskiego. Kierownik wdziału samorządowego przy zarządzie okręgowym partii w Poznaniu adw. Celichowski na ustalił na konferencji wytwenc Stronnictwa Narodowego w Wielkop.

se w sprawie zbliżających się wyborów samorządowych.

Według wszelkich danych władze Stronnictwa Narodowego w Wielkopolsce zarządzą udział swoich członków w wyborach samorządowych, jednocześnie dowiadujemy się, że żywa działalność wykazuje w Wielkopolsce również OZN.

Działalność PPS w Poznaniu jest bardzo słaba, a Frontu Morges prawie żadna. Walka wyborcza w Poznaniu rozegra się zatem między Stronnictwem Narodowym a OZN.

Wkrótce kino Najnowsze, niebywale arcydzieło reżyserii FRANKA BORSAGE p. l. w głównej roli **Casino MODELKA** Joan Crawford, Spencer Tracy

Pierwsza w Polsce wystawa szpitalnictwa

Warszawa, 11. 9. (PAT.) Wczoraj w gmachu szpitala wojskowego przy ulicy 6. Sierpnia, została uroczystie otwarta pierwsza polska wystawa szpitalnictwa.

Aktu otwarcia przez przejęcie wstęgi dokonał wiceminister Opieki Społecznej dr. Pieszyński w obecności wiceministra Spraw Wojskowych gen. Litwinowicza i gen. Kopperta na czele, prezidenta miasta Szaryńskiego, dyr. Państwowego Urzędu Służby Zdrowia Adamskiego, wicewojewody Jurgielewicz a oraz szeregu przedstawicieli świata naukowego i samorządu lekarskiego.

Do zgromadzonych gości wygłosił przemówienie prezes Polskiego Towarzystwa Szpitalnictwa dr. Orzechowski, który omówił zadania towarzystwa oraz warunki, w jakich pracuje szpitalnictwo polskie.

Następny mówca plk. dr. Miszewski przedstawił trzy zadanie cele wystawy, t. j. podkreślenie znaczenia szpitalnictwa dla obrony narodowej, spopularyzowanie w społeczeństwie słowa „szpital” i zapoznanie społeczeństwa z

dorobstwem polskiego przemysłu, związanego ze szpitalnictwem.

Po akcie otwarcia dostojnicy państwowi i goście zwiedzili poszczególne działy wystawy.

Odprawa czołowych działaczy Zjednoczenia Polskich Zw. Zawodowych

Warszawa, 11. 9. (Tel. wł. — 1. r.) Na dzień 18 bm. została zwolona do Warszawy odprawa przewodniczących zarządu głównego, rad miejskich, rad okręgowych, sekretarzy okręgowych Zjednoczenia Polskich Związków Zawodowych.

Na odprawie została złożona sprawozdania z dotychczasowej działalności oraz opracowany plan akcji na okres jesienny i zimowy.

Prawdopodobnie będzie omawiana również sprawa akcji wyborczej do samorządu.

WŁAMYWACZE W KSIĘGARNI

(a) Nieznany sprawca włamał się wczoraj do księgarni Aleksandra Mazurczaka i skradł maszynę do pisania wartości 400 zł.

WIELKIE WŁAMANIE MIESZKANOWIE PRZY UL. GAZOWEJ

(a) Nieznani sprawcy włamali się wczoraj wieczorem do mieszkania Józefa Popowicza (ul. Gazowa 6), gdzie skradli biżuterię, srebrne naczynie stołowe, futro i garderobę łącznej wartości około 5.000 zł.

1939 ELEKTRIT-RADIO 1939

Produkcja produkcja radioaparatów ALEGGRO, FIDELIO, EROICA

Wylacina Sprzedaż — Obsługa — Pokaz „FOTO-RADIO-PALACE” Lwów, plac Marlicki 8 Sprzedaż bez agentów i pośredników 3612

Radiowe przemówienie Benesa

Prezydent Republiki Czechosłowackiej zapowiada uwzględnienie postulatów narodowościowych

Praga, 11. 9. (PAT) Prezydent Benes wygłosił wczoraj dłuższe przemówienie, transmitowane przez radio, w którym poruszył sprawy narodowościowe w Czechosłowacji.

Na wstępie prez. Benes oświadczył, że Czechosłowacja miała i ma zawsze do rozstrzygnięcia zagadnienie, następujące wiele trudności, wymagające ciągle nowych rozwiązań. Było to i jest zagadnienie narodowości. Obecnie pośpieszny rytm wypadków w Europie i na całym świecie, wypadków, od których nie możemy się izolować — wzmocnił prez. Benes — zmusza nas również do przyspieszenia rytmu działalności na tej drodze.

Rząd podjął rokowania z przedstawicielami wszystkich narodowości, zamieszkałych w Czechosłowacji, zaczynając od Niemców sudeckich. Plan, który władze opracowały, obowiązuje oczywiście dla wszystkich mieszkańców państwa i poszczególne zagadnienia będą oczywiście rozpatrywane również z przedstawicielami innych narodowości.

Prez. Benes przeszedł następnie do omówienia nowego planu rządowego. Należy dać państwu co należy do państwa, zaś poszczególne narodowościom to co im się należy. Jednocześnie

śnie ustanowione zostały gwarancje, aby wewnątrz państwa, tak jak wewnątrz każdego okręgu autonomicznego, jednostka miała zapewnioną ochronę w stosunku do zbiorowości a mniejszość w stosunku do większości. Dotyczy to wszystkich mniejszości.

Nasza wyjątkowa sytuacja zmusza nas do rozwiązywania zagadnień narodowościowych.

W końcowych słowach swego przemówienia prez. Benes wrzwał obywateli do spokoju i opanowania i optymizmu.

Gorączkowe narady szefów rządu brytyjskiego

London, 11. 9. (PAT) Wczorajszy dzień był dla szefów rządu brytyjskiego w dalszym ciągu dniem licznych narad. Premier Chamberlain pozostaje przez cały weekend w Londynie i przed południem obradował najpierw z sir Samuelem Hoare i z kanclerzem skarbu sir Johnem Simonem. Lord Halifax odbył w Foreign Office przesłanie godzinie trwającą rozmowę z ambasadorem St. Zjednoczonych Kennedy.

Przed samym południem do pre-

za przybył szef opozycji poseł Attlee, niedługo zaś potem przyjeżdżał się do rozmowy również Winston Churchill, także wezwany przez premiera. Przy rozmowach tych obecni byli Lord Halifax, sir John Simon i sir Samuel Hoare.

Po południu odbyła się w Downing Street znowa dalsza narada u premiera, w której brał udział wszyscy powyżej wymienieni ministrowie oraz trzech eksperci Foreign Office.

Goering mówi o Niemcach sudeckich

Za Czechami stoi Moskwa i żydowski bolszewizm

Norymberga, 11. 9. (PAT) Marszałek Goering wygłosił podczas IV kongresu Frontu Pracy w Norymberdze przemówienie o wynikach planu czeroletniego.

Głównym celem tego planu — oświadczył Goering — jest zapewnienie obrony Rzeszy. Na drodze wypełnienia tego planu Niemcy mogą się poszczycić znakomitymi wynikami.

Zapewniona jest samowystarczalność gospodarcza państwa. Niemcom już nie grozi blokada. Zapasy zboża są tak wielkie, że nawet gdyby nastąpiło po sobie kilka lat złych urodzajów, już zgromadzone zapasy wystarczają na pokrycie tego deficytu. Również w dziedzinie surowców, potrzeb-

Dnia 10-go września b. r. padła wygrana w kwocie

Zł. 10.000

na los nr. 20707

zakupiony w DOMU BANKOWYM

Schütz i Chajes

LWÓW, PLAC MARIACKI 7

(róg ul. Kopernika) 10380

Gólnopolski zjazd b. ochotników

Wilno, 11. 9. (PAT) Wczoraj rozpoczął się w Wilnie III ogólnopolski zjazd Związku b. Ochotników Armii Polskiej pod protektoratem Naczelnego Wodza Marsz. Śmigłego-Rydza.

W katastrofie samolotowej, zginęło dwóch lotników

Neapol, 11. 9. (PAT) W katastrofie samolotowej w pobliżu miejscowości Minturno odniosło śmierć 2 lotników

Nowy rekord lotniczy

Wiedeń, 11. 9. (PAT) Lotnicy wiedeńscy Kahlbacher i Fuehringer pobili rekord światowy, odbywając na dwuosobowym szybowcu lot, który trwał bez przerwy 40 godzin 51 minut.

Zjazd inżynierów budowlanych

Gdynia, 11. 9. (PAT) Rozpoczął się tu IV doroczny zjazd polskich inżynierów budowlanych. Na zjazd przybyło około 500 inżynierów z całej Polski.

Muzeum Archidiecezjalne

Warszawa, 11. 9. (PAT) Jutro w 25 rocznicę ingresu ks. kardynała Kaszowskiego na stolicę arcybiskupią warszawską, obchodzącą jednocześnie 50-lecie kapłaństwa, otwarte zostanie na Kanonii „Muzeum Archidiecezjalne” imienia tego zasłużonego arcybiskupa.

Muzeum mieści się w trzech zabudawkach kamieniczkach (budowlanych w 1611 na mieszkania dla kanoników) na ul. Kanonii, wykupionych z rąk

prywatnych z inicjatywy J. E. arcybiskupa St. Gallia przez duchowieństwo archidiecezji warszawskiej.

Salon wykintnego obuwia JAREMA

obecnie LWÓW, KOPERNIKA 2.

polca obuwie męskie, damskie, wojskowe, ortopedyczne, z najlepszych materiałów krajowych i zagranicznych, gotowe i do miary. Fasony najnowsze.

3680

Ceny przystępne

Prezydent Lwowa wyróżnił „Dziewczeta z Nowolipek”

Nagrodzone filmy na pokazie filmowym na Targach Wschodn.

Lwów, 11. 9. Komisja sędziowska na pokazie filmowym w pawilonie filmowym na Targach Wschodnich po dokonanym przeglądzie uchwaliła przedstawić do nagród następujące filmy spośród filmów krajowej produkcji, zgłoszonych przez organizację za wodowe:

Nagroda Min. Spraw Wewnętrznych: 1) film pełnoprogramowy „Płomienną serca”, 2) film krótkometrażowy „Zalazo i stał”, 3) Eugeniuszowi Cękałskiemu (za najlepsze prace realizatorskie, krótkometrażowe).

Nagroda Min. W.R. i O.P.: 1) film pełnoprogramowy „Kościuszko pod Raclawicami”, 2) film krótkometrażowy „Nad Swietizną”, 3) Marcie i Karolu Marczakom (za całokształt filmowych prac naukowo-popularyzacyjnych), 4) Józefowi Lejstosowi, 5) Kazimierzowi Juszczy-Stepowskiemu i Stanisławowi Wysockiej (za najlepsze kreacje aktorskie).

Nagroda Min. Spraw Wojsk.: 1) film pełnoprogramowy „Płomienną serca”,

Nagroda Min. Komunikacji: 1) film pełnoprogramowy „Halka”, 2) film krótki, amatorski, na wstępie taśmie: a) „Piękno Księstwa Łowickiego”, b)

filmowe”, 4) Stanisławowi Urbanikowi (za najlepsze osiągnięcia w technice nagrywania dźwięków).

Nagroda Min. Spraw Zagranicznych: 1) inż. Tadeuszowi Janowskiemu (za wybitne walory propagandowe wyprodukowanych filmów, 2) film

KRYMKI i BRAJTSZWANCE
polecia tanio
WOHLMANN i KOH
Lwów, Jagiellońska 1. 5 3676

„Wesle Księżackie”, 3) Stanisławowi Lipińskiemu (za najlepsze osiągnięcia operatorskie w zakresie zdjęć krajoobrazowych).

Nagroda Min. Przemysłu i Handlu: 1) film pełnoprogramowy krajowej produkcji „Ulan Księcia Józefa”, 2) film krótkometrażowy „Trzy etudy

pełnoprogramowy krajowej produkcji „Kościuszko pod Raclawicami”.

Nagroda Prezydenta m. Lwowa: 1) film pełnoprogramowy krajowej produkcji „Dziewczeta z Nowolipek”, 2) film krótki, amatorski, na wstępie taśmie „Woda”.

OLEUM PETRAE, *Glucina*

